

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. Γ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ, ΛΥΚ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ & Ι. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ

Πώς ο κ. Χατζηδάκης γνώρισε τον περίφημον φυσιοδίφην Χαϊκελ. Η συνεργασία των. Ο κ. Λυκ. Τσουκαλάς άφορμή της άπαγορεύσεως της μονομαχίας. Η μονομαχία του με τον κ. Σοφούλην ποδ δεν έγινε. Ο κ. Ιακωβίδης και ο Τούρκος βοσκός. Παρ' όλ'ίγον ξυλοκόπημα! κ.λ.π.

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Γ. Χατζηδάκης είχε την καλοσύνη να μ'ας διηγήθη τα κάτωθι:

— Θα σ'ας διηγηθώ πώς γνωρίστηκα με τον περίφημον φυσιοδίφην, τον γνωστόν διδάσκαλον του μονισμού, Χαϊκελ. Μίαν ημέραν ο καθηγητής μου, γλωσσολόγος Ντελμπρούκ, του Πανεπιστημίου της Γένας, μου είπε :

— Ο φίλος μου Χαϊκελ με παρεκάλεσε να του υποδείξω ένα Έλληνα φιλόλογον, ο οποίος θα έμπορούσε να τον βοηθήση εις τὸ να δώση όνομασίαν Έλληνιστί εις μερικά άγνωστα ζώοφυτα που εβρήκε κατά τας τελευταίας του ερευνάς εις τον Ειληνηικόν Ωκεανόν. Έγώ του υπέδειξα σ'ας.

Ευχαρίστησα τον Ντελμπρούκ για την τόσο τιμητικήν δι' εμέ υπόδειξιν και έσπευσα εις τὸ σπίτι του Χαϊκελ. Τὸ γεγονός αυτό έλαβε χώραν τὸ 1880. Ο Χαϊκελ ήτο τότε 60 65 ετών και διετηρείτο πολύ καλά. Με υπεδέχθη εγκραδιώτατα και συνειργάσθημεν αρκετάς φορές διά να δώσωμεν Έλληνικάς όνομασίας εις τὰ ζώοφυτα που είχε ανακαλύψει. Η σχέση μου αυτή με τον Χαϊκελ και άλλους καθηγητάς έδωκε άφορμήν εις έναν συσπουδαστήν μου Έλληνα, τον Ντέλιον, να μου ειπή μίαν ημέραν :

— Βρέ άδερφέ, έμεις έχομε τρία δλόκληρα εξάμηνα στο πανεπιστήμιο της Γένας και μόνον με φοιτητάς συναναστρεφόμεθα, ενώ σ'υ έχεις δυό—τρεις μόλις μήνες και όλο με καθηγητάς κάνεις παρέα !

Ο φίλος συσπουδαστής μου είχε δίκαιον. Απο τότε μου έμπηξε η ιδέα να γίνω καθηγητής και εγινα...

Ο κ. ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Ο πρώην βουλευτής και πλοίαρχος του Πολεμ. Ναυτικού κ. Λυκούργος Τσουκαλάς, είχε την καλοσύνη να μ'ας διηγηθη πώς εξ αιτίας του κατηγορήθη ή μονομαχία στην Ελλάδα:

— Οτε τὸ έτος 1917, ο κ. Έλευθέριος Βενιζέλος επανέφερε την διαλυθείσαν βουλήν της 31 Μαΐου 1915, ο τότε προεδρεύων της Βουλής κ. Σοφούλης εξεφράσθη ύβριστικῶς διά την παρ' έμου εκδομένην έφημερίδα «Αλήθειαν». Κατόπιν τούτου του έστειλα μάρτυρας ζητώντας ίκανοποίησιν. Ο κ. Σοφούλης κατ' αρχάς ίσχυρίσθη ότι δεν γνώριζε ότι επρόκειτο περί έμου, αλλά κατόπιν επετέθη και πάλιν έναντίον μου εις την Βουλήν, όμιλήσας πλέον κατά τρόπον προκλητικώτατον.

Ο κ. Λυκ. Τσουκαλάς

Εις άποστολήν νέων μαρτύρων παρ' έμου, ο κ. Σοφούλης εδήλωσεν ότι δεν μονομαχεί και συνάμα προκαλέσας συζήτησιν εις την Βουλήν, εξήτησεν, όπερ και έγινε,το, όπως καταργηθ ή μονομαχία. Πράγματι έψηφίσθη επειγόντως νόμος, διά του οποίου όχι μόνον οί μονομαχούντες, αλλά και οί μάρτυρες και οί ίατροί τιμωρούνται. Έκτοτε ή μονομαχία καταργήθη. Δεν γνώριζα εάν εγενομένη παράίτιος καλο ή κακού, πάντως όμως είμαι εγώ ή άφορφή της από πολλού υποβληθείσης ιδέας της καταργήσεως του θεσμού του, ως βαρβαρου και άντικοινωνικου.

Ο κ. Ι. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ

Ο γνωστός γηραιός καλλιτέχνης κ. Ιακωβίδης, είχε την καλοσύνη να μ'ας άρηγηθη τὸ ακόλουθον χαριτωμένον ανέκδοτό του :

— Έξωγράφισα μιὰ μέρα στην άκρογιαλιά της Σμύρνης, κάτι άρνιά που τὰ έλουζε στη θάλασσα ένας τσοπάνης Τούρκος. Έγώ είχα στήσει μιὰ όμπρέλλα στην άκρογιαλιά, όπως κάνουν συνήθως οί ζωγράφοι και έξωγράφισα. Κατ' αρχάς ο βοσκός δεν με άντελήφθη. Έξαφνα όμως ένα άρνι έβγήκε από τὸ νερό και έτρεξε κατ' επάνω μου σάν τρομαγμένο. Ποιός ξέρει γιατί είχε τρομάξει. Ο τσοπάνος τότε με άντελήφθη. Έβγήκε στην παραλία, έτσάκωσε τὸ άρνι, ύστερα μ' ένύτταξε καλά—καλά, και μη έννοών περιτίνας επρόκειτο, αρχισεν να με βρίζη και να με κυνηγά για να με δείρη. Ήταν φουρκισμένος μαζί μου, γιατί επήρε την όμπρέλα μου και την έν γένει ζωγραφική μου εγκατάστασι για σύνοργα σατανικά που είχαν τρομάξει τὸ άρνι του. Ήταν τρομερά άμαθείς και άγροίκοι την εποχή εκείνη οί Τούρκοι χωρικοί τών περιχώρων της

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας Έβραϊός εινε ζπιάνος.
 Δυο Έβραϊοί εινε δανεισται επί ενεχύρφ.
 Τρεις Έβραϊοί εινε διεθνής τράπεζα.

Ένας Άγγλος εινε τουρίστ.
 Δυο Άγγλοι εινε μέθυσοι.
 Τρεις Άγγλοι εινε μιὰ βρετανική άποικία.

Ένας Τούρκος δεν εινε και μεγάλο πράμα.
 Δυο Τούρκοι εινε άκόμα λιγώτερο.
 Τρεις Τούρκοι δεν εινε τίποτε.

Ένας Άμερικανός εινη έμπορος.
 Δυο Άμερικανοί εινε συμπαίχτες στο σκάκι.
 Τρεις Άμερικανοί εινε σωματείο.

Ένας Γερμανός εινε άπρητές.
 Δυο Γερμανοί εινε ένας δεκανεύς κι'ενας στρατιώτης.
 Τρεις Γερμανοί εινη δλόκληρο σύνταγμα.

Ένας Μεξικανός εινε κλέφτης άλόγων.
 Δυο Μεξικανοί κληνιούνται μεταξή τους μεπιστολιές.
 Τρεις Μεξικανοί εινε μιὰ επανόστασις.

Ένας Κινέζος εινε παχός άνθρωπος.
 Δυο Κινέζοι εινε άνθρωποι ιιχνοί.
 Τρεις Κινέζοι εινε άνθρωποι πεινασμένοι.

- Μπαμπά, πές μου καμιά ιστορία λποτών...
- Μιά φορά κ' έναν καιρό είταν ένας... χρηματιστής...
- Κ' επείτα ;
- Αιτό εινε όλο.

Μιά μέρα στόν ουρανό, ο Πατήρ, ο Υιός και τὸ Άγιο Πνεύμα επλπτιαν, επλπτιαν θανάσιμα και χασμορσιόντισσαν διαρκῶς. Ένα Σεραφείμ, για να τους διασκοδάσει τους επρότεινε ένα ταξειδάκι στη γη.

— Ω εγώ, ειπε ο Πατήρ, είμαι γέρος και τὰ ταξειδια με κουράζουν.

— Κ' εγώ, ειπε ο Υιός, επήγα στη Γη και ειδα. Γοτερα από τὸ σταύρωμα ποδ μου εκαναν, μην εχετε την άξιοση να ξαναπάω.

— Και σ' ; ρώτησε τὸ Σεραφείμ τὸ Άγιο Πνεύμα.

— Έγώ, άπάντησε ψυχρά εκείνο, δεν πάω στη Γη, γιατί εμαθα πώς γίνονται... περισσότεροβολές...

Σ' ένα νανάγιο μιὰ φάλαγα καταπίνει έναν Έβραϊο, έναν Άνναμιτι, μιὰ καρέκλα και μερικὸς κόφφες πορτοκάλια. Την άλλη μέρα μερικοί φαράδες επιασαν τη φάλαγνα. Την εβγαλαν στη στεριά, την εσχισαν και βοήκαν μέσα τον Έβραϊο καθιόμένο στην καρέκλα να πουλάει τὰ πορτοκάλια στόν Άνναμιτι...

Ένας πελάτης κάθεται στο έστιατόριο και παραγγέλνει μιὰ σουπα ζεστή. Τὸ γκαρσόνι του τη φέρνει.

— Όχι ! όχι ! φωνάζει ο πελάτης από μακριά καθὸς τον βλέπει να ερχεται. Αιτή η σουπα δεν εινε ζεστή.

Σε λίγο τὸ γκαρσόνι ξανάρχεται κρατώντας ένα πιάτο σουπα που άχνίζει.

— Πάρ' την κι' αιτή πίοω ! λέει ο πελάτης. Δεν εινε πολὸ ζεστή.

Αιτό γίνεται τρεις φορές άκόμα και κάθε φορά η σουπα επστρέφεται πίοω με την αιτιολογια ότι δεν εινε πολὸ ζεστή. Τέλος τὸ γκαρσόνι εξανίσταται και ρωτάει :

— Μὰ δεν μπορώ να έννοήσω από ποδ καταλαβαινεται ότι η σουπει δεν εινε πολὸ ζεστές.

— Αν είταν πολὸ ζεστές, απαντάει ο πελάτης, δε θα της εφφερνες έχοντας μέσα τὰ δάχτυλά σου.

Σαρλώ

Σμύρνης και φτηνά την εγλύτωσα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ !

Ανεκδοτα των κ. κ. Γιάννη Βλαχογιάννη και της κ. Ειρήνης Δημητρακοπούλου. «Η Παιχνιδιάρικα». Πώς έτυπώθη τὸ πρώτο μυθιστόρημα του κ. Βλαχογιάννη. Τὰ παιδικά του χρόνια. Ένα τραγικό περιστατικό της κ. Δημητρακοπούλου. Πώς προιασθήθηκε ο άειμνηστος Πολύβιος Δημητρακόπουλος τον θάνατόν του. Η τελευταία του προσευχή. Τὸ τέλος του κ.λ.π. κ.λ.π.